

*anyánk, anyánk,
föld-mostohánk,
vonulnak
lángoló szelek!,*

*ki népe szól,
hány ló dobol?,
ki népe szól?,

sereg!*

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Mályva

*Pattogzó üvegemlék, egyszerre
salétromos fal, lebugyozott malterszín-
felület és mint a szélvédő krómezüst
robbanása, száguldó jármű közepébe
csapódó kő – jégkásás víz öntötte el az eget.
El kellett mondanom neked, talán egy titkot
a sosemvolt életemből, milyen volt mindig
lebugyozni magam, ahogy vittek, milyen a csempék
foghíjmagánya, a nyugtatók fémíze, a brómos
lebelet. De nem mondtam semmit el, üvegszilánk
robbant az arcomba, mint a virágszirmok közül
a mályva, nem, nem rózsza volt, mindig a
mályva, mintha határozónév volna – ott
álltam, szó nélkül, néztem rád, nem voltak
szavaim, ott álltam, a nadrágomban jégcsík,
szanaszét, mályva.*

Most ne

*Mikor az ősze nem indult el
velem, patája port kavart fel
a fény elől bujdosó hideg sziluettje
kőre – mintha szobor lenne a sivatagban
a hideg, el nem indult volna,
feje, borpasza, és igen, szeme is
tűnő tanács volt csak, hogy „most ne”.
Az ősze szemében karcos a tanács,
ahogy homokszemek tanítanak, mondjuk,
eltűnni a legnagyobb szomj elől. Az ősze*

*nem indult, unottan legelt, ha lett
volna mit, egy kiszáradt fűcsomót
megvizsgált még, a sürgetésnek nem volt
neve – az odaérés is, mint az alkony
hályogtanácsa, hogy a virradat odébb
van még, csak lelki délibáb, képzelt
függőkert a porörvény fölött. Maradtam én,
az öszvér és a hűlő sivatag hideg
szobra, a hőingás tapintható köve, amibe,
jól láttam, többször is,
bele-belevágta a fejét.*

